

Zpráva o šetření ve věci stavby obchodního centra Z v městě Y

Na veřejnou ochránkyni práv se obrátili manželé paní A. A. a pan B. A., bytem xxx (dále také „stěžovatelé“), zastoupeni na základě plné moci advokátem C., AK yyy.

Předmětem podnětu stěžovatelů byl postup Úřadu města Y, stavebního úřadu (dále také „stavební úřad“), a jemu nadřízeného Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále také „MMB“), ve věci stavby obchodního centra Z v městě Y. Stěžovatelé upozornili, že přestože MMB již počátkem roku 2017 rozhodl o tom, že stavebníkovi nevzniklo právo stavby, příslušný stavební úřad ani přes opakované urgencye nezahájil řízení o odstranění této stavby. Nápravu nezjednal ani nadřízený MMB.

Vyřízení podnětu jsem se ujal já, neboť veřejná ochránkyně práv Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., využila možnosti, dané jí ustanovením § 2 odst. 4 zákona o veřejném ochránci práv,¹ a přenesla na mě některé oblasti své působnosti, mezi něž patří i problematika stavebního řádu.

A. Shrnutí závěrů

Pokud stavební úřad rozhodne postupem dle § 142 správního řádu,² že právo stavby³ pro stavbu realizovanou na základě certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo, znamená to, že právo stavby v takovém případě nikdy neexistovalo. Stavební úřad následně musí takovou stavbu projednat v řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona,⁴ neboť se jedná o stavbu od počátku nepovolenou.

V šetřeném případě MMB pravomocně rozhodl, že právo stavby nevzniklo. Stavební úřad i po dvou letech od právní moci tohoto rozhodnutí dosud nezahájil řízení o odstranění stavby.

Stavební úřad se dopouští pochybení a nečinnosti, když odmítá vést řízení o odstranění stavby. Rezignuje tak na požadavek řádného projednání stavby.

Pochybil také MMB, neboť se s nesprávným právním názorem stavebního úřadu o nemožnosti vést řízení o odstranění stavby ztotožnil.

B. Skutková zjištění

Při svém hodnocení vycházím z podkladů, které mi předložili stěžovatelé a dále z písemností, které mi poskytl MMB při jednání dne 13. 5. 2019.

Stěžovatelé jsou vlastníky pozemků parc.č. X, W, V, a U, na němž stojí rozestavěná stavba RD, v k.ú. T. V blízkosti jejich pozemků a stavby se nachází stavba obchodního centra (S) Z (dále také „stavba“). Stavba byla realizována na základě certifikátu autorizovaného inspektora pana D. č. XXXXX, vydaného ve zkráceném stavebním řízení.

1 Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

2 Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

3 Dále v textu myšleno ve smyslu oprávnění k realizaci stavby dle stavebního zákona.

4 Zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů.

Dne 10. 3. 2017 vydal MMB rozhodnutí⁵ se závěrem, že stavebníkovi na základě certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo právo stavby.⁶ Toto rozhodnutí následně potvrdil Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu.⁷

Stěžovatelé se dne 13. 4. 2018 obrátili na stavební úřad s podnětem k zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad řízení o odstranění stavby nezahájil a v odpovědi⁸ stěžovatelům uvedl, že důvod pro vedení tohoto řízení neshledal. Podle názoru stavebního úřadu by pro vedení řízení přicházelo v úvahu použití postupu dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, které dopadá na situace staveb prováděných nebo provedených bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s nimi. Podle názoru stavebního úřadu však certifikát autorizovaného inspektora není rozhodnutím zrušen, a chybí proto jeho zákonná pravomoc pro vedení řízení o odstranění stavby. Stejný závěr vyslovil ve svém stanovisku také MMB.⁹ Ani další podněty stěžovatelů nevedly k přehodnocení názoru stavebního úřadu.¹⁰

Přestože úřady odmítly zahájit řízení o odstranění stavby, obrátil se MMB dne 10. 4. 2018 na Ministerstvo pro místní rozvoj (dále také „ministerstvo“) s žádostí o poskytnutí metodické pomoci. Dotázal se, zda v případě stavby, která byla povolena na základě certifikátu autorizovaného inspektora, ale následně bylo v řízení o určení právního vztahu rozhodnuto, že právo stavby nevzniklo, je možný postup dle § 129 stavebního zákona. Ministerstvo odpovědělo po urgenci.¹¹ Uvedlo, že v takovém případě není možné postupovat podle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tj. vést opakované stavební řízení, ale nic nebrání postupu podle § 129 odst. 1 písm. b), tedy vést řízení o odstranění stavby. Podle názoru ministerstva stavební úřad „může a má“ vést řízení o odstranění stavby.

Stavební úřad se s právním názorem ministerstva neztotožnil. Obrátil se proto sám na ministerstvo s novou žádostí o metodickou pomoc.¹² Ve svém podání pak popsal svůj pohled na věc. Uvedl, že podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo **bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující nebo v rozporu s nimi**. Zdůraznil, že jde o obdobnou situaci jako v případě § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, jehož aplikaci ministerstvo odmítlo. Podle ministerstva není možné vést opakované stavební řízení z důvodu, že příslušné ustanovení dopadá na situace rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo **pravomocně zrušeno**. Certifikát autorizovaného inspektora však nelze zrušit. Obdobně podle stavebního úřadu nelze aplikovat ani § 129 odst. 1 písm. b), neboť stavba

5 Rozhodnutí sp.zn. OUS/MMB/0348834/2016.

6 Pozn. Jde o tzv. deklaratorní správní rozhodnutí vydané dle § 142 správního řádu.

7 Rozhodnutí ze dne 30. 6. 2017, čj. JMK 98052/2017.

8 Sdělení stavebního úřadu ze dne 15. 5. 2018, čj. MCBIVA 00843/18.

9 Sdělení MMB ze dne 10. 4. 2018, čj. MMB/0128528/2018.

10 Sdělení stavebního úřadu ze dne 9. 7. 2018, čj. MCBIVA 01403/18.

11 Urgence MMB ze dne 12. 7. 2018, čj. MMB/0289575/2018.

12 Žádost stavebního úřadu ze dne 22. 10. 2018, čj. MCBIVA 02299/18.

byla realizována na základě opatření vyžadovaného stavebním zákonem, přičemž certifikát autorizovaného inspektora v řízení o určení právního vztahu nezaniká, ale jeho výsledkem je „pouhé“ deklaratorní rozhodnutí. Stavební úřad proto požádal ministerstvo mj. o sdělení, jak v řízení o odstranění stavby právně argumentovat. Ministerstvo se k tomu dosud nevyjádřilo.

C. Právní hodnocení

C.1 K postupu stavebního úřadu po rozhodnutí dle § 142 správního řádu

Pro případ je klíčové zodpovědět otázku, jak má stavební úřad postupovat u stavby realizované na základě certifikátu autorizovaného inspektora v případě, že dle pozdějšího rozhodnutí podle § 142 správního řádu pro tuto stavbu právo stavby nevzniklo. Předpisy veřejného stavebního práva výslovnou odpověď pro řešení této situace nedávají.

Certifikát autorizovaného inspektora patří mezi tzv. zjednodušující postupy dle stavebního zákona. Současný stavební zákon umožňuje pro některé stavby využít alternativ ke klasickému územnímu nebo stavebnímu řízení (případně nahrazující oba typy řízení). Pokud tyto akty nahrazují stavební povolení, zakládají v zásadě totožné „právo stavět“ jako stavební povolení. Na základě takového aktu lze stavbu realizovat.

Dle judikatury zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů¹³ není autorizovaný inspektor správním orgánem a jím vydaný certifikát není rozhodnutím (§ 67 správního řádu). Dotčené osoby se mohou bránit postupem podle § 142 správního řádu a požadovat, aby stavební úřad rozhodl o tom, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo. Podání návrhu na zahájení takového řízení není omezeno žádnou lhůtou. V deklaratorním správním řízení nemůže být certifikát autorizovaného inspektora zrušen. Certifikát je totiž plněním ze soukromoprávní smlouvy uzavřené mezi stavebníkem a autorizovaným inspektorem, a stavební úřad proto není oprávněn do takového smluvního vztahu zasahovat. Pokud stavební úřad rozhodne, že právo stavby na základě certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo, znamená to, že realizovat stavbu na základě certifikátu nelze, popřípadě za situace, kdy již stavba byla zahájena, nebo dokonce dokončena, že neměla být zahájena či realizována. Jinými slovy, pokud stavební úřad v deklaratorním správním řízení rozhodne, že právo stavby nevzniklo, znamená to, že toto právo ani nikdy neexistovalo. Takové rozhodnutí má tedy účinky *ex tunc* (do minulosti). Zvláštní senát také naznačil další postup stavebního úřadu po vydání deklaratorního správního rozhodnutí se závěrem, že právo stavby nevzniklo. Uvedl,

¹³ Usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012-9.

že „není vyloučeno ani nařízení odstranění stavby dle § 129“.¹⁴ Obdobné závěry nacházíme také v odborné literatuře.¹⁵

Stavební úřad je povinen zahájit řízení o odstranění stavby, pokud je prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním [§ 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]. Řízení o odstranění stavby je řízením z moci úřední (ex offio), není tedy na volné úvaze stavebního úřadu, zda takové řízení zahájí, či nikoli, ale pokud má důvodné podezření, že stavba byla zahájena či realizována bez příslušného rozhodnutí nebo jiného opatření (obvykle některého ze zjednodušujících aktů), musí je zahájit. Pokud stavebník požádá o dodatečné povolení stavby a splní podmínky uvedené v ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, může stavební úřad nepovolenou stavbu dodatečně povolit.

MMB rozhodl, že právo stavby k předmětné stavbě nevzniklo a toto rozhodnutí je v právní moci. Znamená to tedy, že podle správních orgánů, které v deklaratorním správním řízení rozhodovaly (MMB a v odvolacím řízení krajský úřad), byl certifikát vydán bez splnění zákonných předpokladů, tj. že za daných okolností neměl být vůbec vydán a stavba na jeho základě neměla vzniknout. Deklaratorní správní rozhodnutí má právní důsledky do minulosti. Žádná práva ani povinnosti se jím nezakládají, pouze autoritativně staví najisto již existující stav, zda určité právo v minulosti vzniklo (a trvá), nebo nevzniklo.

V daném případě právo stavby nikdy nevzniklo a neexistovalo. Existenci práva stavby totiž nelze odvozovat od pouhého faktu, že pro stavbu vydal autorizovaný inspektor svůj certifikát. Aby právo stavby na základě certifikátu autorizovaného inspektora vzniklo, musí být certifikát vydán v souladu se zákonem. Pokud byl postup, který vedl k vydání certifikátu, nezákonný, nemůže stavební úřad certifikát zrušit. Nezákonnost procesu, který vedl k vydání certifikátu, má však vliv na to, že právo stavby na jeho základě nevznikne. Z uvedeného plyne, že **stavebník nedisponuje a nikdy nedisponoval oprávněním realizovat stavbu.** Když na základě takového nezákonného certifikátu stavbu realizoval, **jde o situaci, na kterou dopadá ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona**, protože jde o stavbu provedenou bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem.¹⁶

14 Stejný závěr o možnosti vést řízení o odstranění stavby nalezneme například také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, čj. 2 As 53/2015-40, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, čj. 2 As 52/2016-84, a především v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, čj. 2 As 137/2018-43, v němž soud zcela jasně uvedl, že „výrok deklaratorního rozhodnutí, že na základě oznámení certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo právo provést předmětnou stavbu, znamená realizaci takové stavby bez stavebního povolení, což je ovšem situace standardně řešitelná postupem dle stavebního zákona, tj. řízením o odstranění stavby, popřípadě řízením o jejím dodatečném povolení.“

15 Černín, Karel. Opakované stavební řízení. Správní právo, číslo 2/2017. Praha: Ministerstvo vnitra ČR, 2017. ISSN 0139-6005. Studnička, Martin. Řízení o určení právního vztahu v praxi stavebních úřadů. Stavební právo. Bulletin, číslo 3/2018. Praha: Arch, 1996. ISSN 1211-6386. str. 58.

16 Pro úplnost dodávám, že jsem se při hodnocení věci zabýval rovněž otázkou, zda nejsou dány důvody pro projednání stavby v opakovaném stavebním řízení dle § 129 odst. 5 stavebního zákona. Opakovaným stavebním řízením se však řeší situace staveb, které byly provedeny podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, a toto rozhodnutí nebo opatření je následně zrušeno [§ 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona]. Certifikát autorizovaného inspektora však stavební úřad ani správní soud zrušit nemůže, vedení opakovaného stavebního řízení je tak vyloučeno.

Argument stavebního úřadu a MMB, že stavební úřad nemá zákonnou pravomoc vést řízení o odstranění stavby z důvodu, že certifikát nebyl zrušen, musím z výše uvedených důvodů odmítnout. K tomu doplňuji, že jestliže judikatura správních soudů dospěla k závěru, že ochranu třetím stranám u certifikátu autorizovaného inspektora poskytuje postup podle § 142 správního řádu, jistě tím není myšlena formální náprava v rovině pouhého konstatování, že práva těchto třetích osob byla v procesu vydání certifikátu nezákonným způsobem zasažena. Skutečná náprava totiž nespočívá ve vydání deklaratorního správního rozhodnutí, ale v důsledcích, které musí stavební úřad z takového rozhodnutí vyvodit. V případě prohlášení, že právo stavby nevzniklo, je tímto důsledkem povinnost projednat stavbu v řízení o jejím odstranění. Když na certifikát autorizovaného inspektora nahlížíme jako na (zjednodušující) alternativu ke stavebnímu povolení, není žádný racionální důvod rezignovat na požadavek stavbu řádně projednat.

Pokud bychom závěr, který činím ve vztahu k již dokončené stavbě, odmítli s odůvodněním, že bez zrušení certifikátu nelze řízení o odstranění stavby vést, znamenalo by to, že by stavební úřad nemohl účinně reagovat ani na situace dosud nezahájených či prováděných staveb na základě certifikátu autorizovaného inspektora, a případné provádění prací na takové stavbě bezodkladně zastavit postupem dle § 134 odst. 4 stavebního zákona. Takový výklad je zcela absurdní a nepřijatelný, neboť staví stavební úřad do role „němého pozorovatele“ nezákonné činnosti. S ohledem na okruh veřejných zájmů, jejichž ochrana je stavebnímu úřadu svěřena, takový výklad odmítám a považuji jej spíše za snahu o opatrnost při postupu vůči stavbě, která je užívána a představuje pro jejího vlastníka významný ekonomický zájem.

Připouštím, že stavebník, který staví na základě certifikátu autorizovaného inspektora, je v tomto případě v méně příznivé situaci oproti tomu, kdo staví na základě stavebního povolení. Využití této zjednodušující alternativy ke stavebnímu povolení je však svobodnou vůlí stavebníka, který si musí být vědom též možných rizik s tím spojených. U stavebního povolení totiž po uplynutí lhůt pro uplatnění opravných a dozorčích prostředků,¹⁷ popřípadě po jejich neúspěšném vyčerpání, má stavebník jistotu, že jeho právo stavět je nezpochybnitelné. Naopak vydání deklaratorního správního rozhodnutí se závěrem, že právo stavby pro stavebníka, který stavěl na základě certifikátu autorizovaného inspektora, nevzniklo, není časově nijak ohraničeno. Není proto vyloučena situace, že stavební úřad rozhodne o neexistenci práva stavby i po několika letech od dokončení stavby a po jejím uvedení do užívání. Neznamená to však, že je takový stavebník (pokud situaci sám nezavinil) zcela bezbranný. Připomenout musím zejména odpovědnost autorizovaného inspektora a možnost řešit případnou náhradu škody, která vznikla ve vztahu založeném soukromoprávním ujednáním mezi stavebníkem a autorizovaným inspektorem.

S ohledem na výše uvedené musím konstatovat, že **stavební úřad se aktuálně dopouští nečinnosti, neboť nezahájil řízení o odstranění stavby**. Důvodem pro tuto nečinnost nemůže být ani žádost o metodickou pomoc, se kterou se stavební úřad obrátil na ústřední orgán státní správy.

17 Pozn. Zejména odvolání podle § 81 správního řádu a žádosti o přezkum podle § 94 správního řádu, popřípadě též správní žaloby podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

Pochybení jsem shledal také v postupu MMB, který se s právním názorem stavebního úřadu o nemožnosti vést řízení o odstranění stavby ztotožnil.

Pro úplnost musím zmínit též názor Ústavního soudu,¹⁸ který závěry Nejvyššího správního soudu o povaze certifikátu nepřijal a nadále setrvává na tom, že autorizovaný inspektor vystupuje při vydávání certifikátu ve vrchnostenském postavení, a jakkoliv je soukromou osobou, vykonává v daném rozsahu delegovanou veřejnou správu. V tomto omezeném rozsahu vystupuje podle Ústavního soudu autorizovaný inspektor jako správní orgán. Tyto závěry však Ústavní soud vyslovil při posuzování otázky aktivní žalobní legitimace autorizovaného inspektora k podání ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ústavní soud (dosud) nerozhodl o meritu¹⁹ a příslušné deklaratorní správní rozhodnutí tak v tuto chvíli není důvod zpochybňovat, neboť je platné a účinné, tj. způsobilé vyvolat související důsledky spočívající ve vedení řízení o odstranění stavby. V tomto směru si dovoluji odkázat na velmi přílehlavou argumentaci Nejvyššího správního soudu uvedenou v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, čj. 1 As 66/2016-104. Nejvyšší správní soud v něm vědom si názoru Ústavního soudu uvedl, že „pokud by (Nejvyšší správní soud) v posuzované věci postupoval způsobem nastíněným v usnesení Ústavního soudu, de facto by tím znemožnil ochranu veřejných subjektivních práv žalobců. Ti jednali v souladu se závazným názorem vyjádřeným v usnesení zvláštního senátu čj. Konf 25/2012-9, a tedy namísto správní žaloby proti certifikátu autorizovaného inspektora podali žádost dle § 142 správního řádu. V současné době lhůta pro podání správní žaloby již dávno uplynula a jiný další prostředek obrany podle předchozí judikatury český právní řád neposkytuje.“

C.2 K metodické činnosti ministerstva

Podle § 24 kompetenčního zákona²⁰ ministerstva mj. dbají o zachování zákonnosti v okruhu své působnosti. K tomu patří kromě normotvorné činnosti rovněž činnost metodická. Metodická činnost ústředního orgánu státní správy významným způsobem přispívá k jednotnému a jasnému výkladu právních norem a k jejich následné aplikaci v praxi podřízenými správními orgány. Ministerstvo nemůže svým metodickým stanoviskem přímo zasahovat do rozhodovací činnosti správního orgánu nižšího stupně v konkrétní věci, ale musí jít o výklad v obecné rovině. Ministerstvo tak například nemůže v metodice podat radu, jak má úřad rozhodnout v konkrétní věci, ale může se vyjádřit k výkladu a (ne)aplikaci určité právní normy na obecně platnou situaci.

Ministerstvo poskytlo MMB metodické stanovisko, v němž uvedlo, že pokud podle pravomocného deklaratorního správního rozhodnutí právo stavby na základě certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo, „může a má“ stavební úřad vést řízení o odstranění stavby. S tímto závěrem ministerstva plně souhlasím. Ministerstvu však do budoucna doporučuji, aby své metodické závěry v souladu s principy dobré správy formulovalo jasně a srozumitelně. Byť je zřejmé, jaký závěr ministerstvo učinilo k řešené otázce, namísto formulace „může a má“ by byla přílehlavější „musí“ či „má povinnost“.

¹⁸ Usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS 439/16.

¹⁹ Pozn. Neznám ani takové meritorní rozhodnutí Ústavního soudu v jiné věci.

²⁰ Zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Sám stavební úřad se metodickým stanoviskem ministerstva neřídil a požádal ústřední orgán o nový výklad. Ve své žádosti jednak rozporuje závěr o možnosti vést řízení o odstranění stavby a dále pokládá ústřednímu orgánu dotazy ohledně svého dalšího postupu. Stavební úřad například ministerstvo upozorňuje, že stavba „Y, Obchodní centrum – S“ byla realizována na základě několika certifikátů autorizovaného inspektora a stavebních povolení. V té souvislosti se stavební úřad zajímá, *„jak v případě zahájeného řízení o odstranění stavby ,Y, Obchodní centrum – S‘ postupovat. Dle našeho názoru by muselo primárně dojít k zahájení řízení o odstranění stavby pouze v rozsahu certifikátu č. 711007, ze dne 23. 3. 2010, ve vztahu, k němuž bylo vysloveno, že právo stavby nevzniklo. Tedy část stavby ,Y, Obchodní centrum – S‘ by byly potencionálně odstraněna a ve zbytku by byla stavba, Y, Obchodní centrum – S‘ zachována.“* Stavební úřad dále s odkazem na soudní judikaturu vyslovuje názor, že právní povaha certifikátu autorizovaného inspektora je nejistá, a upozorňuje na případnou škodu, která může z jeho rozhodnutí vzniknout. K tomu pokládá ministerstvu otázku, *„zda zahajovat řízení o odstranění stavby před ukončením soudního sporu vedeného Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 209/2017 a dříve, než bude najisto, zřejmě Ústavním soudem, vyřešena právní otázka povahy certifikátu autorizovaného inspektora.“*

Dotazy stavebního úřadu jsou zcela konkrétní a vztahují se k jedinému případu. Pokud by ministerstvo mělo žádost o metodickou pomoc vyřídit dle představ stavebního úřadu, znamenalo by to, že za něj vyřeší zcela klíčové procesní otázky. Ministerstvo by fakticky muselo zastoupit stavební úřad ve správní úvaze, zda v konkrétním případě jsou dány důvody pro zahájení řízení, a v případě, že ano, jak vymezit předmět takového řízení a zda je správní žaloba důvodem pro jeho přerušování do doby rozhodnutí správních soudů a případně též Ústavního soudu. **Řešení takových konkrétních procesních otázek, které se vztahují k individuální věci, zcela přesahuje rámec metodické pomoci a znamenalo by nepřípustný zásah do rozhodovací pravomoci příslušného prvostupňového správního orgánu.** Ministerstvu tedy nevytýkám, že metodickou pomoc neposkytlo, výhrady mám však k tomu, že stavebnímu úřadu včas neodpovědělo a jeho konkrétně formulovanou žádost neodmítlo. K tomu dodávám, že pro postup stavebního úřadu je a bylo dostačující již první metodické stanovisko ministerstva.

D. Informace o dalším postupu

Stavební úřad Úřadu města Y pochybil tím, že nezahájil řízení o odstranění stavby obchodního centra Z v městě Y. Pochybil rovněž odbor územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna, který toleroval, že prvostupňový orgán toto řízení nezahájil.

Zprávu zasílám starostce města Y a primátorce města Brna a podle § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv žádám, aby se ve lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřily ke zjištěným pochybením a informovaly mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje moje dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko podle § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

Zprávu zasílám rovněž stěžovatelům, jejich právnímu zástupci a Ministerstvu pro místní rozvoj.

Brno 8. července 2019

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
zástupce veřejné ochránkyně práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)